

ЗАЩО ЗАХАПА ЯБЪЛКАТА?

РАЗКАЗЪ

Златко се прозѣна въ леглото, сложи рѣце подъ главата си и рече:

— Мамо!

— Спи сега, — отвърна майка му. — Ще събудишъ Вѣрка.

— А ти защо не спишъ?

— Защото имамъ работа. Малкитѣ момчета трѣбва да спятъ, та да порастнатъ.

— Мамо, знаешъ ли какъвъ искамъ да стана, като порастна? — Пожарникарь. Ще нося коланъ съ куки и ще имамъ цѣла кола стѣлби. Едно, две, три — и хопъ на ябълката. Която си искамъ, ще си откъсвамъ!...

— Ти и безъ стѣлба, често ги опитвашъ, — прекъсна го майка му. — И днесъ бѣше свалилъ най-червената ябълка.

— Свалихъ я, но не я опитахъ. Дадохъ я на Вѣрка за единъ слънчогледъ...

Златко замълча. Той загледа две мухи, които се разхождаха по тавана. После спрѣ очи на тенекиената сабя, закачена надъ кревата.

— Мамо!

— Какво?

— Не ша да стана пожарникарь. Проста работа. Царски синъ е по-хубаво...

— Добре, добре, — прекъсна го пакъ майка му. — Ако шешъ и царъ стани... Спи сега...

— Не искамъ царъ. Царски синъ е по-хубаво... — продължаваше нѣкакъ занесено Златко. — Ще облѣка златни дрехи... Ще препаша остра сабя... Ще пазя златната ябълка... Ще хвана златното пиле... Ще хвана... златната ябълка... Ще изямъ златното пиле...

Златко замълча. Дветѣ мухи на тавана почнаха да се смалчаватъ, смалчаватъ и станаха дребни като пѣсчинки. После блеснаха като злато, хвъркнаха отъ тавана и забръмчаха изъ стаята. Около тѣхъ захвъркаха още много, много мухи, и всичкитѣ бѣха златни. Една мушичка кацна върху челото на Златко. Ето кацна още една, после още и още. Цѣлото му лице се покри съ златни мушички, и дрехитѣ, и обушата му. И тенекиената сабя стана златна, а острието ѝ заблещѣ като слънце